Ч. 228 Середа 11 (23) жовтня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Наша політика.

(Образки і характеристики повиборові).

4.

Де поділась правда?

Єсть то незвичайно характеристична ознака нашого політикованя, що майже в кождій, хоч би й найменшій акциї політичній в одній, можна би сказати, хвили губить ся десь правда, а вслід за тим розходить ся в кругах, що інтересують ся політикою, фальшиві вісти. Чим дальше ідуть ті вісти, тим більше неправдивий прибирають вид і остаточно край замість факту довідуєсь сплетнї, такої неправди, о якій тим, котрих она дотикає, анї не снило ся. Яким же способом повстають такі вісти? Чи їх хтось умисно ширить? Можна би таки так подумати. Але коли впрочім честний чоловік, котрому можна повірити на слово, представляє якийсь факт так, а другий, так само честний чоловік, котрому так само можна повірити на слово, представляє той сам факт инакше, то годї припускати, щоби один або другий умисно ширили неправду. Де-ж в такім случаю подїваєсь правда?

Отакі гадки насунув нам вибір посла в Городенщинї і наставша наслїдком того ґазетна перепалка межи дром Даниловичем з одної а проф. Шухевичем і дром Окуневским з другої сторони. Всї три они кождий про себе люди честні і як то кажуть гонорові; всї три добре знакомі, всї три добрі приятелї, бодай, о скілько знаємо, др. Окуневский з проф. Шухевичем, а др. Данилович з дром Окуневским; звістно же відтак що: приятель мого приятеля єсть моїм приятелем. Всї три суть дальше в головних чертах однакової вдачі і майже однакового темпераменту та й в своїх поглядах політичних не дуже відбігли від себе, бо др. Данилович єсть лиш більше загонистим радикалом, др. Окуневский менше загонним, а проф. Шухевич годить ся також на радикалізм з тою лиш „дрібничкою“, що не хотів би, щоби радикали виступали против духовеньства. І межи такими людьми десь пропала правда. Єсть то факт характеристичний для наших відносин, що зі взгляду на загальний інтерес годить ся придивитись ему близше і пошукати за правдою.

Як звістно, городеньский округ виборчий належав до тих щасливих, в котрім виступало аж чотирох руских кандидатів. Городенщина то вже Поділє, а видко, що на Подїлю не лиш хліб по кілю і плоти ковбасами городжені, але там ще й великий урожай на кандидатів посольских. В Городенщинї виступали яко кандидати: др. Данилович, п. Белей, редактор „Дїла“; проф. Шухевич і ще якийсь сьвященик. Кандидатура п. Белея застрягла зараз в самім початку а коли виступив п. Шухевич, котрий як каже др. Данилович — представив річ так, що він є Nothkandidat-ом (кандидатом з потреби) для Русинів, то щезла і кандидатура того якогось сьвященика і др. Данилович зрезиґнував зі своєї кандидатури. Остаточний результат виборів був такий, що вибрано, як звістно, п. Теодоровича.

Нашим звичаєм по програнїй кампанії розпочалась домашна сварка. Др. Данилович написав до „Дїла“ обширне справоздане в тій цїли, щоби — як каже — усунути можливе толковане его резиґнациї з кандидатури і подати характеристику виборів в Городенщинї. Треба-ж знати, що головна акция виборча в Городенщинї опиралась о дра Окуневского в Городенцї і в его домі вели ся наради. Др. Данилович представляє отже насамперед акцию виборчу, розповідає, як виборцї подїлились були на дві непримирімі партиї, за радикальною кандидатурою і против неї і як серед того виринула в послїдних днях кандидатура проф. Шухевича, а відтак каже: „.... пізнїйше др. Окуневский, котрий впрочім вів акцию також і за радикалом (дром Даниловичем — *Ред.*), возив ся з тою кандидатурою (проф. Шухевича — *Ред.*) по сьвящениках і навіть на перед голосив, що я перед кандидатурою Шухевича уступлю“.

В недїлю 22 вересня відбували ся в канцелярії дра Окуневского збори виборцїв, на котрих явили ся і др. Данилович і проф. Шухевич. Др. Данилович розповідає так: „Шухевич приїхав з письменними запевненями, що на случай, коли всї Русини згодять ся на его кандидатуру, то він мусить перейти“. А дальше: „В недїлю виборцї радили шість годин без перерви і три рази вже мали розходити ся з нїчим. Аж вкінци Волод. Шухевич сам заявив, що ему вовсім не йде о вибір, лиш сам би рад, аби научити Вірменина, що кидав тисячами на вибори і заявив, що мимо того, що Барвіньский его підпирає, він не буде належати до клюбу Барвіньского, а противно — буде у всім іти разом з дром Окуневским і буде змаганя радикалів підпирати, бо ж уважає, що то єдина партия, що має рацию на Руси, а лише не годить ся з радикалами в тім, що они провадять борбу против сьвящеників. І що се був би зробив Волод. Шухевич, то можна було завірити, бо сказав, що в кождій хвили зложить мандат, если би тому приреченю мав ся спроневірити“. Під конець свого

2)

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

На той крик вибігла з кухнї підстаркувата жінка. Зїваючи протирала собі очи, але забула, що має в руцї книжку — книжка упала на землю, а множество малих карточок, синих і білих, валяло ся в поросї.

Видко було, що жінка переляклась; скоро оглянула ся довкола, чи хто на неї не дивить ся і з найбільшим поспіхом збирала відтак картки і книжку та сховала всьо в кишени від сукнї.

Голосний сьміх роздав ся від вікна.

— Боже! — скрикнула жінка.

— Щоби ти лише не згубила яку решкунду, а ще до того тоту з „живими“ числами!

Жінка зарумянилась.

— Е, таж то не — —

— Для Бога, дядьку, тїтко! — відозвав ся третий раз плачливий голос паробка від дверий.

— Ну, щож там тобі стало ся, Мартинку?— спитав чоловік, що стояв коло вікна та витрясав люльку, котру відтак знов став пикати.

Мартин перестав плакати і нарікати; розглянув ся питаючим взором довкола, відоймив руки від лиця і скрикнув з якимсь зачудованєм і немов з вдячностию:

— Ади, ади, то ви тут дядьку і тїтко?

— Абож ти нас не видів?

— Ви якось не відзивали ся?

— А щож тобі стало ся? — спитали рівночасно і дядько під вікном і тїтка в дверех кухнї.

— Боже, ще питаєте, що менї стало ся! Подивіть ся лише на моє лице, яке оно мусить бути червоне і напухле як бубон! — відозвав ся Мартин знов з плачем.

— Дядько розсьміяв ся.

— Штукар! — сьміяла ся тїтка, доки їй позїхане не перервало, — що ти плетеш, о якімсь червонім і напухлім лици? Та-ж подиви ся!

І заєдно позїхаючи тягнула его до малого зеркала, завішеного над дверми до кухнї.

Мартин витріщив очи.

— Ось і нема! — відозвав ся несьміло, коли побачив в зеркалї ненарушене лице. — А ось она нї, а я гадав, що напухла! — повтаряв собі і глядів в зеркало з виразом великого зачудованя.

Дядько встав від стола, приступив до Мартина, поклепав его по рамени і сьміючи ся сказав:

— То певне корова, наша Половенька, що як я лише ще бачив відорвала ся від жолоба та бігла по подвірю, так тебе налякала Мартинку, правда?

Мартин витріщив на дядька очи.

— Не налякала дядьку! О, що там корова, она добра, я єї люблю.... Але я дістав поза уха, ох, і то ще як!

— Поза уха? Від кого? — крикнув дядько голосно.

— Поза уха? — бурмотїла й тїтка, що між тим вже на стільци коло кухонних дверий дрімала.

— Ще й питаєте! А від кого-ж би, як не від вашої Марисї!

— Від Марисї? — крикнула перепуджена тїтка і отворила прижмурені очи.

Дядько з гнївом поглянув на Мартина і став відтак широкими кроками проходжувати ся по хатї.

— Іди по неї, Мартине! — сказав коротко.

— Е, я не хочу — она могла би — мняв Мартин цїлий наляканий.

— Баба! — забурмотїв дядько; а відтак додав голосно: — Та чей єї не боїш ся? Атжеж она тебе не укусить; іди лише і приведи єї сюди!

Мартин лиш неохотно і поволи висунув ся за двері.

— Що ти на то кажеш, Касенко? — обернув ся дядько до жени.

Але жена вже знов задрімала.

Поторгав єї за руку, аж збудила ся і стала протирати очи.

— Що ти заєдно мусиш спати?

справоздання вертає др. Данилович ще раз до дра Окуневского і каже: ....„акция радикалів в Городенщині була невідповідно ведена, бо в канцелариї дра Окуневского вело ся аґітацию і за радикалом Даниловичем і за Володимиром Шухевичем, а з того виходили такі невиносимі і для селян неясні ситуациї, що нераз годі було вийти з того".

На то відповів в „Ділі" насамперед проф. Шухевич ось як: „Я не привозив ніяких письменних запевнень, бо таких я не мав, а тілько цілу кореспонденцию, яка в справі мого вибору вела ся; — я не заявляв, що до клюбу Барвіньского не вступлю, так як взагалї о клюбі якім небудь і бесїди не було; — я не признавав партиї радикальній єдино рациї на Руси, а тілько підніс, що еї дїлане причинило ся до осьвідомленя народу і що я в тім напрямі готов партию радикальну підпирати, наколи она тілько не буде виступати против церкви і сьвященників, а буде поступати законними дорогами; — натомість правдою є, що я заявив, що буду в Соймі іти враз з дром Окуневским...."

Ще коротше відповів др. Окуневский, бо сказав, що до самої річи лиш ось що: „Закид дра Даниловича, яко би я аґітував і за проф. Шухевичем, есть не лиш неправдивий, але просто безсовістний".

Зберім же тепер все то разом і спитаймо: де тут правда? А то річ важна, бо просимо зважити. Трох полїтиків наших в одній і тій самій ґазеті докоряють собі неправдою, а читателї тої ґазети, вирабляють собі свій суд і як зовсім природно, стають на одній або другій стороні і — роздор готовий; у нас о него не трудно. Трох людий через непорозуміне з собою роблять зараз що найменше дві партиї. То єсть іменно та характеристика наших відносин, нашого полїтикованя. Отже питаємо ся: де подїлась правда?

Не беремось тут висліджувати правди, бо то для нас річ неможлива, але з того, що стоїть чорне на білім і знаючи наші відносини приходимо до такого переконаня: Правда губить ся у нас дуже часто, через то, що: 1) один не доповість, другий не дослухає; — 2) що щирий чоловік хотїв і сему і тому догодити, а не догодить нікому; — 3) що висказує ся свої погляди на справу без взгляду на то, які можна з того зовсїм льоґічні поробити висновки; — 4) що один підхопить то, що другий скаже а дальше вже собі сам доспіває і пускає в сьвіт яко факт; — 5) що у нас веде ся полїтика симпатиї і антипатиї а не холодного розуму, а через то без огляду на сам інтерес народний, без огляду на обставини, і без огляду на минувшість а ще більше на будучність; — 6) що таке поступоване як наведене в повисших точках сполучене з пристрастию затемнює остаточно правду і не дає її вийти на верх. Бо просимо розважити:

Проф. Шухевич каже, що не привозив ніяких письменних запевнень лиш цілу кореспонденцию. Може отже бути, що він на зборах не доповів що за кореспонденция, або др. Данилович не дослухав і взяв кореспонденцию за запевненя. Др. Окуневский видячи ситуацию, хоч і рад би був підпирати дра Даниловича, був може того переконаня, що проф. Шухевич має більше шанс і може дав ся з тим комусь почути — вийшла з того аґітация. — Професор Шухевич видячи аґітацию радикальну і клоняячись сам також до радикалїзму, наговорив радикалам комплїментів, але не оглядав ся ані на обставини, ані на минувшість, ані на будучність; він каже, що не заявляв, що не вступить до клюбу Барвіньского лиш що буде іти з дром Окуневским, але не зважав на те, що зовсїм льоґічно можна то собі доспівати з его слів — що може др. Данилович й зробив. Наконець др. Данилович може роздразнений своєю неудачею в своїй пристрасти добачив то, чого не було. То все разом затерло правду, і дармо би її хтось шукав; она пропала.

Оттак робить ся у нас вся наша полїтика, а вибір в Городенщині есть лиш маленькою але замітною еї характеристикою.

Перегляд полїтичний.

Розпорядженє цїлого Міністерства з дня 18 жовтня 1895, силою котрого зносять ся заведені розпорядженєм цїлого Міністерства з дня 12 вересня 1893 (В. з. д. ч. 139) виімкові зарядженя в окрузї королївского головного міста Праги, дальше в полїтичних повітах: Королївскі Виногради, Карлин, вкінци в тодїшнім окрузї полїтичних повітів Кладно і Сьміхів. — Силою §. 10 закона з дня 5 мая 1869 (В. з. д. ч. 66) зносить ся цїлковито внаслїдок ухвали цїлого Міністерства з дня 10 жовтня 1895, по одержаню попередно Найвисшого дозволу розпорядженє цїлого Міністерства з дня 12 вересня 1893 р. (В. з. д. ч. 139), котрим завішено тимчасом в окрузї королївского головного міста Праги, дальше в полїтичних повітах Королївскі Виногради, Карлинї, вкінци в тодїшнім окрузї полїтичних повітів Кладно і Сьміхів приписи артикулів 12 і 13 основних законів о загальних правах горожан з дня 21 грудня 1867 (В. з. д. ч. 142), а котрим рівночасно заряджено, що що дотикає наслїдків того завішеня, мають обовязувати приписи закона з дня 5 мая 1869 р. (В. з. д. ч. 66). — Нинїшне розпорядженє входить в житє з днем его оголошеня. Бадені в. р. Ґавч в. р. Ледебур в. р. Вельзерсгаймб в. р. Білиньский в. р. Ґляйспах в. р. Ґлянц в. р.

П. Намістник кн. Евстахій Санґушко приїхав вчера з Будапешту до Відня. Кн. Намістник забавить у Відни кілька днів, щоби взяти участь в нарадах Палати панів, а відтак поїде до Гумниск. З кінцем сего місяця обійме кн. Намістник урядоване у Львові.

Дописуватель одної берлиньскої ґазети доносить з Тананаріва під днем 5 с. м.: Мадаґаскарский президент міністрів сидить у францускій неволи. Ґенерал Дішезн зложил візиту королевій. Французский посол оголосив протекторат Франциї над Мадаґаскаром, а королева видала відозву, в котрій взиває всїх мешканців, що поутїкали з Тананаріва, щоби вернули до столиці. Французске правительство не жадає ніякого воєнного відшкодованя і війну та спір можна вже уважати за покінчені. Тананаріво заняте головно завдяки францускій артилериї. Говаси стратили в битві під містом кількасот убитих. Місто цїлком спокійне. Бриґада ґен. Меціньєра вертає вскорі до Европи. Бриґада Воарон і маринарскі войска останутъ яко залога в Мадаґаскарі.

— Боже праведний, та-ж бачиш, що я тому невинна, — а вже так від давна звикла! І не треба було мене будити. Як раз снилось менї.... — —

— От лиши то тепер. Що скажеш на нашу Марисю?

— О, наша Марися то дївчина, якої ніхто не найде десять миль довкола. Така хороша, а що она уміє: шити уміє, варити знає, по нїмецки говорить.... —

І знов позїхнула та склонила голову.

— Але не хоче слухати. Тато з ним Мартином менї дуже не подобає ся.

— Господи, таж она его не любить, от і всьо. Він вже у нас три тиждні і заєдно крутить ся коло неї, але доси дївчина ні крихти до него не привикла. І таки правду кажучи, що він для неї? Він страшно дурний, а Марися прецї така учена, що могла би дістати якого пана, інжиніра або ад'юнкта. Знаєш, як тут раз один був і заєдно щипав еї в лице — ох — ох.

І з напруженєм позїхала знову.

— Дурна бабо! — крикнув розлючений чоловік і так сильно потягнув люльку, що густі клуби диму оповили его немов хмари. — Де возьмеш для неї тілько віна, щоби еї взяв який пан?

— Господь поможе, а й я заєдно стараю ся —

— Ха, ха, ха! — розсьміяв ся чоловік. — Ти знаменито стараєш ся! Спиш лише на то, щоби тобі нумери приснили ся та щоби ти відтак могла бігати до міста та ставити на льотерию. Спершу снилось тобі то лише в ночи, і тому скоро змеркло, лягалась в постіль; пізнійше прийшла тобі охота спати і по обідї, ще пізнїйше і по підвечірку, тепер і по сніданю, ба й цїлими днями дрімаєш і ждеш щастя. Так вже стараєш ся десять лїт, але то терно, що его хочеш виграти для дочки, то велике терно, якось все ще не виходить. А господарство на тим терпить; на поле не вийдеш, до хлїва не заглянеш і як би не було Марисї, що сама з усїм добре звине ся, то я мусїв би собі й обід сам варити. А то всьо лише для того, що так пильно стараєш ся о велике віно для дочки.... Ну, ну, лише дрімай дальше, може нинї приснять ся тобі тоті „живі" нумери....

І скінчив голосним сьміхом.

Жінка скочила з стільця, підперла руками боки і злїстно закричала:

— Прошу тебе, лише мовчи! Я хоч виложу яку там шустку на добро нашої дитини, нашої милої Марисї, то не нищу тим господарства і певне, що терно нас не може минути. Але ти, тяж ти повинен инакше робити. Що ти робиш? Лише цїлий день посилаєш до війта в Строшові, аби тобі позичив ґазет, а відтак як залїзеш у них, то лише заєдно маячиш о тім своїм Наполеонї....

— Мовчи, жінко, не говори о річах, котрих не розумієш. Що-до Наполеона, то не мішай ся — то хитрий, розумний чоловік і він ще покаже, що він значить. Они его скинули і вигнали, але він їм ще досолить, він покаже тим Прусакам, по чому локоть. То чоловік, ах Боже, то голова!

І немов би цїлком забув на всьо, що перед хвилею діяло ся, усьміхав ся весело і бігаючи по комнатї пикав завзято свою люльку.

Однако нараз задержав ся, плюнув і сказав:

— Ти з тим Мартином також добре не поступаєш!

— Як не добре? Або маю гладити его по голові і варити ему кашку, як малій дитинї?

— Він сирота; не має крім нас ніяких свояків.

— Е, він вже досить великий, щоби міг жити сам на сьвітї — і я не знаю, але якось его не долюблюю!

— Ну, тому то ти все і Марисю підмавляєш і підбизуєш против него. А сама-ж знаєш, що хочу ему еї дати!

— От, лїпше покинь то всьо. Що тобі до голови прийшло? Марися така дївчина, а має мати такого дурного чоловіка. То нї до чого; сам Бог на таке не позволить; наша Марися мусить дістати якогось пана —

— Прошу тебе, не гнївай мене дармо. Я вже старий, досьвідчений чоловік і знаю найлїпше, як стар-тя ся о щастє нашої дочки. Атже-ж і я еї люблю, не лише ти; ти-ж сама знаєш найлїпше, що я за неї дав би житє.... Правда, Мартин неотеса, бридкий, дурний, але менї то майже подобає ся. Там скорше жінка запанує над ним, тим скорше стане Марися панею его маєтку. А Мартин має гарний маєток — засьміяв ся дядько, а з его уст можна було вичитати всї его задушевні гадки. — Пів Мезирки не варта тілько, що маєток Мартина Флїнти в Забродах, таж то кождий знає!

— Але маєток то не всьо! — замітила жінка позїхаючи і дрімаючи.

— Не знаєш, жінко, який нинї сьвіт! Тепер на сьвітї всьо робить богатство. Як ти бідна, будуть тебе штовхати і плювати на тебе; маєш гроші, то будуть перед тобою дорогу замітати, аби ти — Боже борони — не зачепила де о який камінь. Та-ж бачиш то на мнї — доки я був бідним наймитом у твого небіжчика вітця — земля ему пером — доки був парібком, що за рік ледве призбирав на нову порцелянову люльку з бакфоновим окутєм, то ніхто на мене не звертав уваги, ніхто й не дивив ся в той бік, хиба що найбільше, що висьмівали ся з мене і прозивали мене фільософом, бо я мав більше розуму в пятї, як цїла Мезирка в голові. Але як я тебе взяв, як я за тобою дістав найбільший маєток в селї, то я гнеть був милим сусїдом, добрим господарем, з котрим кождий хотїв порадити ся, вскорі став я благородним чоловіком, мудрим і честним, котрого рік пізнїйше вибрала громада війтом. Вір менї жінко, я вже двайцять два роки війтом, але коли би нас нинї досяг гнїв божий і ми стратили то, що маємо, то зараз завтра вже ніхто й не подивив ся би на нас а громадский пастух буде на цїле село горлати, що на

З Петербурга пишуть до анґлїйских ґазет, що в мінїстерствах війни і маринарки панує великий рух, щоби приготовити ся до сильного виступленя у всхідній Азиї. Росия стремить до того, щоби обіймити протекторат над Кореєю, доказуючи що має до того право.

Новинки.

Львів дня 22 жовтня 1895.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало почтового контрольора Ник. Максимовича в Коломиї почтовим управителем.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла почтового асистента Мечисл. Лебля з Горлиць до Львова.

— **Віцепрезидент краєвої Ради шкільної** др. Мих. Бобжиньский виїхав до Відня.

— **Загальний збір філії товариства „Просьвіти“ в Станїславові** відбуде ся 1 падолиста с. р. з слїдуючим порядком дневним: О 9-тій годинї відправить ся богослуженє в церкви катедральній. О 10 тій годинї отворить ся збір в сали Седельмаєрівській, а потім наступлять два відчити: о. Н. Бачиньского про орґанїзацию сїльских крамниць і дра Коцюби про молочництво в нашім господарстві. По відчитах і дискусиї над ними наступить справоздане з дїяльности видїлу і справоздане касове, а відтак вибір видїлу і внесеня. Просимо о численну участь прихильників народної просьвіти! — Від видїлу.

— **Руско-народний театр** переїздить 24-го с. м. до Коломиї і там як заповідають оповістки, дасть 12 представлень. Гадаємо, — пишуть з Коломиї, — що наша патриотична Русь, як коломийска так і з охрестности, являтись буде громадно на представленя і в той спосіб підопре тую нашу одиноку інституцию, додаючи єї членам охоти до дальшої працї. Витайте ж! — кличемо до Вас, милї наші гостї! Наша Коломия приймає Вас з отвертими раменами.

— **Гуцульскі вироби** збогатять вскорі ц. к. історичний музей у Відни, для котрого набув їх др. Раймунд Кайндль з Черновець. Др. Кайндль закупив для музея такі убори: киптарі, сердаки, пояси, капелюхи, домашні гуцульскі знаряди, вироби з дерева і т. ин. Крім того призбирав др. Кайндель більшу скількість фотоґрафічних знимок з гуцульских хат і також богату збірку писанок. Ті предмети походять по більшій части з околиць Сучави і Жабя.

— **Запомоги на будови доріг повітових і громадских.** В буджетї на р. 1895 призначив Сойм до розпорядимости Видїлу краєвого суму 350.000 зр. на субвенциоване будови і направи доріг повітових і громадских. З фонду того признав Видїл кр. безворотні запомоги між иншим слїдуючим Видїлам повітовим: в Бучачи на дорогу громадску Нижнїв-Язловець 1000 зр.; в Чесанові на дорогу повітову Любачів-Грушів 3000 зр.; в Добромили на дорогу громадску Лодинки-Бирча 4055 зр.; в Дрогобичи на дорогу повітову Борислав-Східниця 3000 зр.; в Городку на дорогу громадску Городок-Гошани 1570 зр.; в Глибові на дор. гром. Корінна-Воїнарова 4000 зр.; в Ярославі на дор. повіт. Ярослав-Гутиско ненадївске 2000 зр., на дор. гром. Порохник-Каньчуга 4500 зр.; в Косові на дор. повіт. Косів-Ясенїв гор. 5500 зр.; в Мостисках на дор. гром. Судова Вишня-Ожомля 3000 зр., а на дорогу Яворів-Судова Вишня 1500 зр.; в Підгайцях на дороги громадскі: Підгайцї-Божиків 1500 зр., а Підгайцї-Богатківцї 4500 зр.; в Раві рускій на дор. повіт. Рава-Угнів-Заставе 4500 зр., а на дорогу громадску Любича-Йосифівка 5000 зр.; в Перемишлянах на дор. гром. Перемишляни Поморяни 4000 зр.; в Сяноцї на дор. гром. Риманів-Ялиска 4000 зр.; в Турцї на дор. пов. Турка-Лютовиска 5000 зр.; в Товмачи на дор. гром. Надвірна-Марківцї 2000 зр.; в Залїщиках на дор. пов. Кошилївцї-Базар 3000 зр.; в Золочеві на дор. гром. Плугів-Підлипцї 500 зр.; в Жидачеві на дор. гром. Стрий-Журавно 1000 зр.

— **Огнї.** В Городиславичах, бобрецкого повіта, вибух сими днями огонь і знищив 37 селяньских загород; шкода обчислена на 30.600 зр. Пятнайцять погорільцїв було обезпечених.

— **Холєра.** Стан холєри в краю з дня 19 і 20 жовтня так представляє ся: В повітї чортківскім в Скородинцях занедужали дві особи, померла одна, остає в лїченю 1 особа. — В повітї Каменецкім в Радехові лишили ся в лїченю з попередних днїв 3 особи. — В повітї перемиским в Вильчи занедужали три особи, умерли дві, остає в лїченю одна. — В повітї сокальскім в Бишові полишило ся з попередних днїв 4 недужих, занедужала одна особа, виздоровіла одна, умерла одна, остало в лїченю три. — В тернопільскім повітї в Вуцневі остала на дальше в лїченю одна особа; в Кривках лишила ся також одна особа в лїченю; — в Микулинцях занедужали 3 особи, умерла одна, лишили ся в лїченю дві особи; — в Острові був один недужий, занедужало 6, померли 3, лишили ся в лїченю 4 особи; — в Тернополи було 4 недужих, занедужала одна особа, померла одна, лишили ся в лїченю знов 4 особи; — в Загробели лишили ся в лїченю знов 4 особи; — в Загробели лишила ся на дальше одна особа в лїченю. — В повітї теребовельскім в Будзанові, занедужала одна особа, лишила ся в лїченю одна; в Янові лишила ся одна особа в лїченю, виздоровіла одна; — в Малові остали на дальше в лїченю дві особи; — в Острівчику пільнім занедужали дві особи, померла одна, а одна лишила ся в лїченю; — в Рідзвянах була одна особа недужа і тота умерла; — в Струсові остали на дальше в лїченю дві особи; — в Варваринцях занедужала одна особа, померла одна. Разом в двох днях занедужало 20 осіб, виздоровіло 2, померло 12, остало в лїченю 27. — В минувшім тиждни від 13 до 19 жовтня включно остало в лїченю з попередних днїв 10 осіб, занедужало 47, виздоровіло 9, умерло 27, лишило ся на дальше в лїченю 21 осіб.

— **Ческу виставу етноґрафічну** відвідав дня 19 с. м. Найдост. Архикнязь Кароль Людвик. З днем 17-го с. м. відвідало виставу 1,851.184 осіб.

— **Нещастні пригоди.** Дня 16 с. м. погибли в Бориславі 4 робітники, а то: Ів. Тарновский, Яков Шпихер, Йосиф Кинас і Алексій Гибель. Всї они подушили ся ґазами в закопі. Той закоп єсть власностию Гайнберґа, Штаєрмана і спілки. Виною нещастя була зла будова закопу і легковажене житя робітників зі сторони властителїв копальнї. — В Іцканах на Буковинї згоріла дитина зелїзничого слюсаря Франка. В часї неприсутности родичів приближила ся дитина до печи, в наслїдок чого запалила ся на нїй одїж і огонь смертельно єї попік.

— **Процес фальшивого пастора.** В грудни минувшого року перед судом присяжних в Монахові переведено процес против гіпнотизера Чеслава Чиньского. Чиньский навязавши зносини з баронівною Ядвигою Цедліц, всків до того довести, що она згодила ся вийти за него замуж. Однако то вінчане було лише обманьством, бо Чиньский спровадив з Відня знакомого свого Станїслава Вартальскоґо, котрий прибув до Монахова, аби при вінчаню Чиньского відгривати ролю пастора. Чиньский представив Вартальского баронівнії яко дра теольоґії Вертемана і дня 8 лютого відбуло ся вінчане в готелевій комнатї. Мнимий др. Вертеман вложив на себе убір пастора; на столї, при котрім уклякли „новоженцї“, стояв хрест і дві сьвічки. Вартальский мав „зворушуючу“ промову до молодої пари, вказуючи на поважний крок, який баронівна наміряє зробити. Відтак завдав новоженцям звичайні питаня і коли они на те відповіли, вложив їм на пальцї перстенї і поблагословив. Як ми свого часу доносили, засудив суд присяжних в Монахові Чеслава Чиньского за проступок против публичного порядку і за фальшоване документів на три роки вязницї. Минувшої пятницї відбув ся перед віденьским судом процес против Вартальского обжалованого о обманьство. По переведенії розправі засудив трибунал Вартальского на 8 місяцїв вязницї заостреної постом.

Телеграми.

Відень 22 жовтня. В проґрамі, яку ґр. Баденї представить нинї радї державній, має бути зазначене особливе пїсарске довірє, яким тїшить ся кабінет. Клюб сполученої лївиц зажадає отвореня дискусиї над проґрамою.

Будапешт 22 жовтня. Вчера прийшло тут до студентских демонстраций з причини заґребских подій. Трех студентів арештовано.

Царгород 22 жовтня. У всїх віреньских церкрах виголошено з проповідниць успокоюючі промови.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

війта в Мезирцї лїпший був би его заганяч, як я, той жебрак Ганишак....

Розжалоблений і глубоко вздихаючи ходив Ганишак по сьвітлици.

Мав вже поза пятьдесять лїт, був великої, сильної постави, з гарним і доси лицем, котре виразно вказувало на бистроту духа і сильну волю.

— Ти знаєш — обернув ся по хвили знов до жінки, котра вже знов дрімала, так що мусїв єї будити — ти знаєш добре, що маємо одну річ, котру, як ми вже давно сьвято собі присягали, мусимо полагодити. Ти знаєш, як перед двайцяти пяти роками на празнику в Пословичах той дурний, надутий, тодї ще голодранець послокицкий Вавра вигнав тебе з товариства, бо ти, мезирецка дївчина не сьміла бути найкраснїйша в тих гордих Пословичах, — ти знаєш добре, як я тодї за тобою вступив ся і неотесу Вавру одним сильним ударом повалив на землю. Ти знаєш, як від тої пори ми обоє полюбили ся і як ти сама, богацка дївчина, взяла мене бідного наймита за мужа, бо ти гадала, що я вмию твою ганьбу і пімщу ся на тім голодранцї Вbabрі. Однако тяжко мстити ся без гроший — Вавра тепер богач, а я, хоч найзаможнїйший господар в Мезирцї, не можу з ним нї трохи рівняти ся, я против него жебрак. Тому нехай Марися возьме собі Мартина Флїнту з Заброду, того дурного Мартина Флїнту, котрий мусить стати лялькою, котрою я мігби без перешкоди посувати то в право то в лїво, як буду хотїти, і котрий своїм богацтвом мусить мене вивести на рівну дорогу, там де я деру ся по тернистій стежцї убожества.... Тиж мусиш сама знати, що у нас всьо удаване, що наше богатство то брехня, та що, як то кажуть, гонимо остатками —

— Тихо, на Бога, чоловіче, чую кроки в сїнях!

І жінка встала скоро, протерла очи і весело поглянула довкола себе.

Також і Ганишак, немов би инший дух в него вступив, вигладив чоло і почав спокійно усьміхати ся.

Війшла стара жінка зі збанком в руцї.

— Помагайбі', сусїдко, що доброго скажете?

— Ет, мало доброго! — відповіла прихожа. — Добре хочу взяти. Прошу вас о два лїтри пива, але не можу зараз заплатити. Запишіть до книжки!

— Дуже радо, то нїчо не шкодить! — замітив Ганишак і налив жінцї з великого збанка пива.

— Таж ми не ждемо на тих кілька крайцарів — докинула Ганишакова.

— Та я знаю, сусїдко; що-ж у вас достатки, у вас всього повно.

— Ну, славити Господа, іде нам не зле. Всьо множить ся, всюди прибуває достатку і в кождім кутї валяє ся у нас десятка! — говорила Ганишакова усьміхаючи ся з вдоволенєм.

— Негай вам Бог помагає!

— Ага, от була би забула, чоловіче дай менї тих пятьдесять дукатів, щось менї обіцяв, я їх собі сховаю!

— От і припекло тебе! — І сягнув до стола та виймивши повну пригорщ золотих, блискучих гроший, подав їх жінцї.

— Ого ті дукати блищать, правда, сусїдко? — відозвала ся Ганишакова до старої жінки, ховаючи гроші до кишенї.

— Ах, Боже! — відповіла жінка — ви щаслиі люди; я була би щаслива, колиб мала хоч один такий дукат.

— Ну, колись і вам Господь допоможе!

— Дай Боже... А тимчасом оставайте здорові, мушу бігти в поле, наші будуть ждати на пиво!

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.